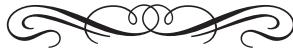

El planeta
del foc

El planeta del foc

Martí Olivella Solé

il·lustracions: Marc Sardà
disseny: Josep Basora

El planeta del foc

1ª edició 2006, Ajuntament de Reus, Regidoria de Solidaritat i Cooperació

2ª edició abril 2022

© Martí Olivella Solé

© d'aquesta edició, ICG Marge, SL

Edita: Montaber

Brutau, 160, 1er D - 08203 Sabadell (Barcelona)

Tel. 931 429 486 - montaber@montaber.es

www.montaber.es

Transcripció: Dolors Joanpere Bigorra

Adaptació: Cristina Garreta Girona

Correccions: SAL (Servei d'Assessorament Lingüístic de l'Ajuntament de Reus)

Impressió: Prodigitalk, SL (Martorell, Barcelona)

ISBN edició impresa: 978-84-19109-22-4

ISBN edició digital: 978-84-19109-23-1

Dipòsit Legal: B 9028-2022

Aquesta obra es distribueix sota una llicència Creative Commons en la modalitat de Reconeixement-No Comercial-Sense Obres Derivades <https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/>

El paper emprat en aquest llibre no ha estat blanquejat amb clor elemental (Cl₂).

MONTABER

El planeta del foc

Aturem la guerra! Aturem les guerres!

Aquest és un conte que sorgí l'estiu del 2004 a Arbúcies amb el pas de la Marxa per la Cultura de la Pau. En aquest poble l'arbre de la Llibertat és al bell mig de la plaça, i allà, sota l'arbre, s'hi va aplegar molta gent, una gran part de la qual era mainada d'arreu del món, que no parava quieta. Com en cada poble havia d'explicar alguna cosa sobre aquella Marxa, vaig inventar i explicar aquest conte.

A Reus, per on també havia passat la Marxa, els va hi interessar el conte i l'Ajuntament el va publicar. **Aturem la guerra! Aturem les guerres!** era també el títol de la presentació de la primera edició, títol malauradament actual, ara, el 2022!

En aquest dramàtic moment en què hem pres consciència que la trentena de guerres al món, com la d'Ucraïna, provoquen sofriments atroços i evitables en milions de persones, un amic ha volgut rescatar i escampar aquest conte per recordar-nos a petits i grans, que els habitants del planeta blau o ens organitzem per aturar les guerres o aquestes ens faran desaparèixer com a espècie.

Si vols agrair l'obsequi d'aquest conte pots contribuir a enfortir iniciatives de forces de pau, de resistència i de defensa civils noviolentes. Trobaràs com fer-ho a:

www.elplanetadelfoc.cat

També hi veuràs les organitzacions que estan contribuint a la distribució del conte i com sol·licitar-ne més exemplars.

MARTÍ OLIVELLA I SOLÉ
Catalunya, abril de 2022

Vet aquí una vegada fa molt i molt de temps, uns científics astrònoms d'aquells que es passen el dia observant els estels i els planetes, que nosaltres només veiem de nit, van descobrir un planeta molt estrany, roent com el foc.

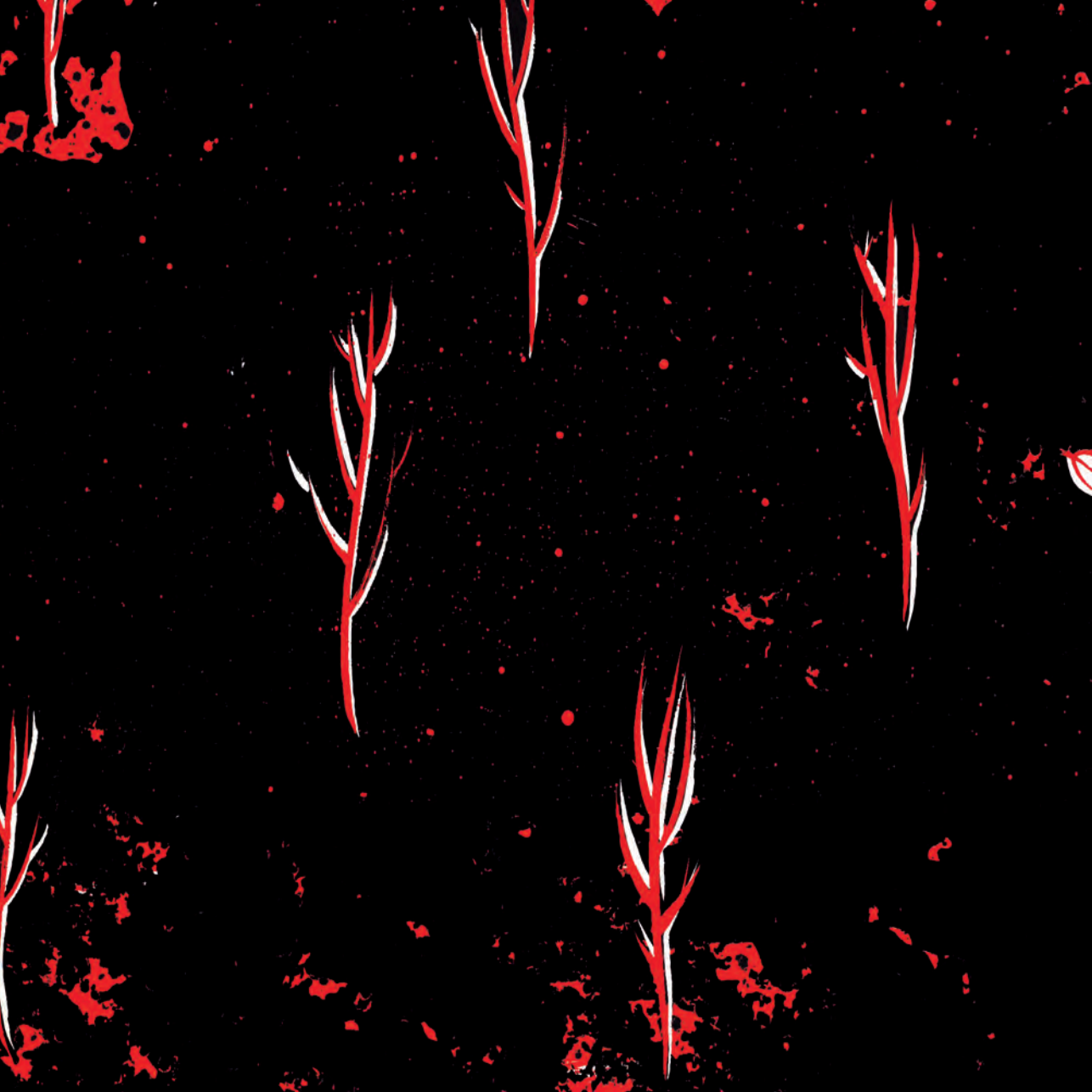
No era pas estrany per la forma, perquè tenia forma de planeta. No era estrany per la seva òrbita en l'espai, perquè feia una òrbita com tots els planetes. No era estrany tampoc per la seva atmosfera que havia permès el desenvolupament de vida intel·ligent, com en altres planetes. Allò que de debò el feia estrany era la gent que hi vivia i els seus costums. Uns costums tan estranys que provocaven que des de qualsevol punt de l'univers, es veiés el Planeta del Foc, aquest era el seu nom.

Els seus habitants sentien una fascinació tan gran pel foc, que quan hi havia algun incendi en alguna casa o en algun bosc, la gent hi acudia a contemplar-lo i a fer tot allò que podien perquè no s'apagués mai i durés tant com fos possible. Tot allò que trobaven ho tiraven al foc com si fos una gran foguera de Sant Joan: vinga foc i vinga llenya al foc! Vet aquí perquè des de l'univers es veia sempre roent, el nostre planeta.

Però va passar que amb aquesta
piromania general, es van anar
quedant sense boscos, sense cases,
sense pobles. Tot estava ben rostit i
ple de cendra. La vida intel·ligent
en aquell planeta era impossible.

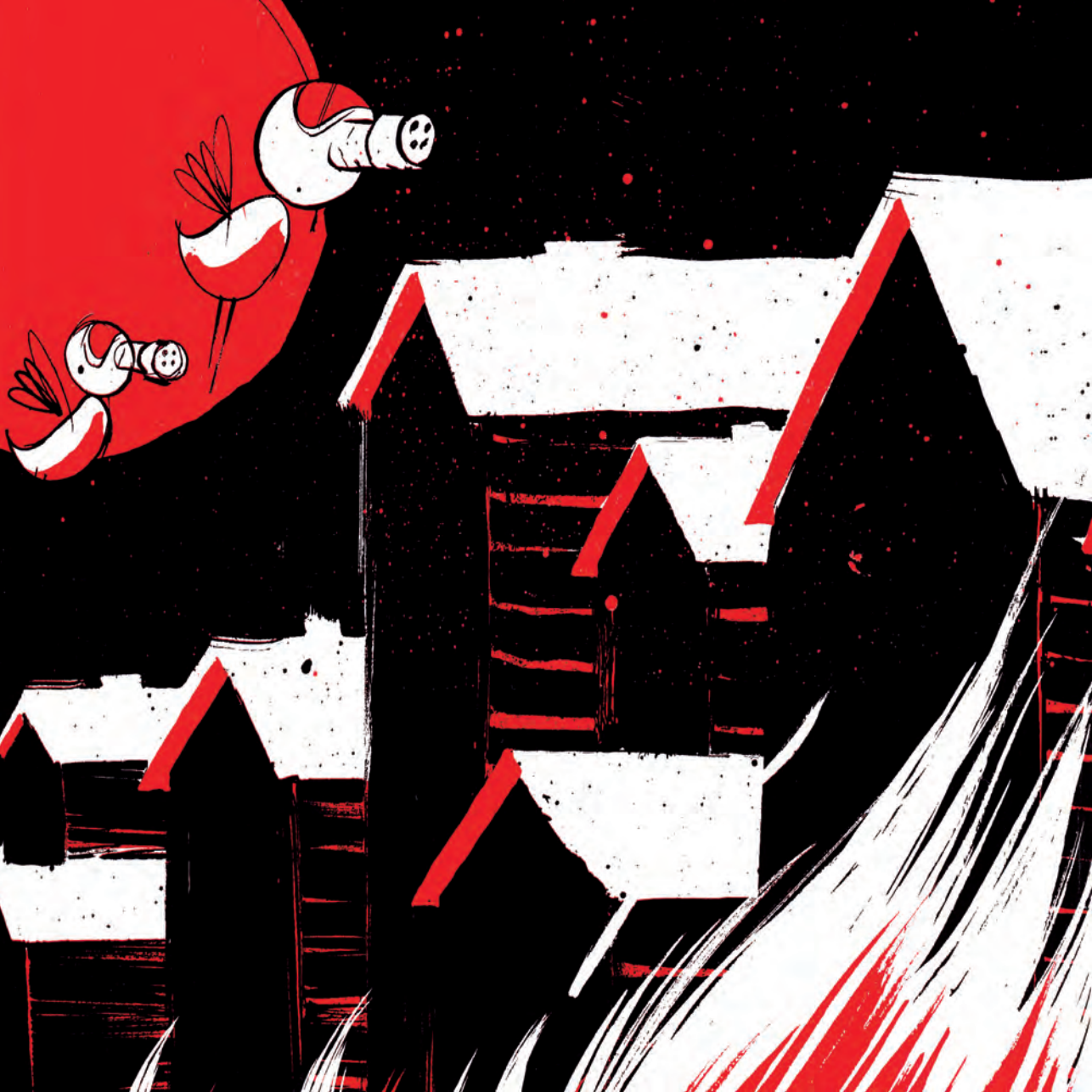
Sort que un dia de bon matí la Cendrolina, molt alegre i eixerida, va despertar tothom amb un pregó que deia:

-Bon dia a tothom, amics Pirícoles. Com podeu veure, no podem continuar així. La nostra passió pel foc ens ha portat a una gran catàstrofe, però ens n'hem de sortir. Hauríem d'inventar alguna cosa per tal que amb els incendis no ens quedem sense lloc on viure ni boscos. De moment us proposo que tornem a començar, que tornem a aixecar les cases i a plantar arbres i més arbres.

Tothom hi va estar d'acord, la Cendrolina tenia raó, eren vida intel·ligent enmig de l'univers! Quan van tenir els pobles i els boscos de nou, van acordar que si algú calava foc en una casa, el càstig que rebria seria que li cremarien la seva pròpia casa, només.

Quin descans!

Però van passar els anys i allò que semblava
que havia estat una gran solució, no havia
evitat que tornéssin a viure entre les cen-
dres, perquè avui per mi i demà per tu,
cada dia hi havia flames en un lloc o altre.

Aquesta vegada va ser el Pirineus que va escriure una carta al diari:

“Benvolguts Pirícoles,

Segons la meva opinió, trobo que no anem pas bé. Caldria buscar una altra manera de tractar el foc. La meva proposta és que alguns de nosaltres tinguem la feina d’apagar els incendis i estudiar la millor manera de fer-ho per tal que es cremi el mínim planeta possible.”

-Sí, sí, molt bé!

-Jo m’hi apunto

-Jo també!

Deia la gent, després de llegir el diari.

I així és com va néixer allò que en van dir “els bombers”. La primera feina que van tenir va ser la de pensar. I van haver de rumiar molt per trobar alguna cosa que apagués el foc ben de pressa. Feien proves i més proves fins que es van adonar que, com un miracle, l’aigua apagava el foc! Aleshores, quan començava a sortir fum d’algun lloc, s’hi aplegava tothom amb ferrades, mànegues i escales per abocar-hi aigua i més aigua... així de fàcil.

Ja no feien com abans que si tu calaves foc a casa meva, jo en calava a casa teva, i tots sortíem cremats. Ara, la festa del foc era la d’apagar-lo entre tots i amb els bombers.

Quin progrés!

Però passaven els anys, i encara
hi havia incendis, per descuits,
per mala sort...

Fins que un dia la Blanca Fumata va enviar un correu electrònic que deia així:

“Si ets dels que pensa que no n’hi ha prou amb saber apagar el foc, sinó que el millor és evitar-lo, apunta’t a PREVENCIÓ, el grup de persones que estudia què podem fer perquè no hi hagi incendis. Passa aquest correu als teus amics”.

PREVENCIÓ va fer molta feina: van veure que calia vigilar com es llançaven els mistos, les burilles, els petards, com es feia carn a la brasa al bosc o qualsevol foc de camp. Van inventar els extintors, que era l’eina que més ràpidament podia apagar un foc petitó... I entre tots, van aconseguir fer desaparèixer les flames.

A la gent d'aquest planeta els va costar molt i molt de temps i d'esforços dominar el foc. Van passar de la fascinació pel foc que tot ho cremava a la venjança del foc, que a la llarga també tot ho cremava, fins arribar a controlar-lo i prevenir-lo. Però els va valdre la pena perquè si algun dia viatgeu per l'Univers veureu que malgrat tot, aquell planeta encara conserva un to vermellós com de brases enceses, que ens dóna una gran lliçó.

Al Planeta de la
Guerra fem amb les guerres
i amb la violència el mateix que
aquella gent feia amb el foc, ho
recordeu? Ens hem acostumat que
si algú ens pega, nosaltres el peguem
més fort. Ens domina la passió
per la violència, l'atracció per la
guerra i en fem pel·lícules, jocs
d'ordinador i conflictes
mal solucionats.

Molta gent encara creu que hem de resoldre els problemes a bufetades i no han descobert encara que podríem fer de “bombers” i apai-vagar la violència.

Potser ja és hora que ens posem al cap que som vida intel·ligent enmig de l'univers i que, tal i com van fer la Cendrolina, el Pirineus o la Blanca Fumata, hem de tractar d'evitar que el Planeta Blau es malmeti més.

CLIC-
CLAC-

SUU...

PLAF!

BOOM!

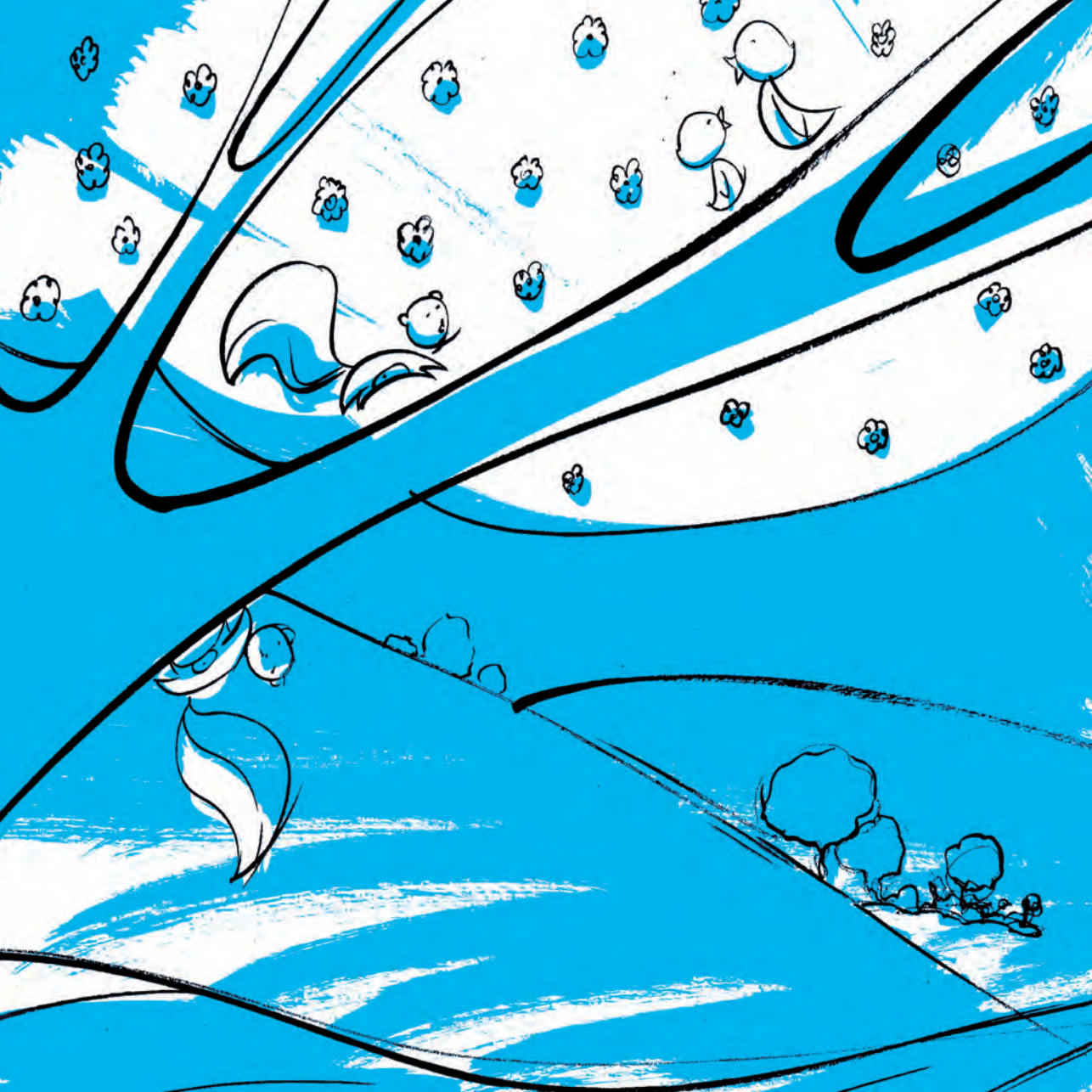

Per aconseguir-ho, ja fa temps que s'estan formant unes persones que fan de pacificadores no violentes, expertes a prevenir i apagar les flames de la violència. Treballen amb la PREVENCIÓ, us sona?

Arreu del món es preparen uns “bombers no violents” per poder anar allà on hi ha conflictes i ajudar la gent a evitar que comencin les flames de la violència o a aturar-les, si és que ja han començat. Fins i tot poden parar la guerra i començar a construir la pau.

A stylized illustration of a landscape. The background is a vibrant blue. In the upper left, a bright white sun with radiating lines is partially obscured by a black arc. Below the sun, a black line represents a horizon or a path. To the right of the sun, there are several black-outlined trees of varying sizes. In the foreground, there are several black-outlined flowers with five petals and stems with leaves. The overall style is simple and graphic, using black outlines and a limited color palette of blue and white.

Algun dia els habitants del Planeta Blau sabrem prevenir i extingir el foc de la violència.

fi

La **Marxa per la cultura de pau** l'organitzava **Forces de Pau NoViolentes** (www.nonviolentpeaceforce.org) que, divuit anys després, continuen actuant arreu del món amb la missió de *protegir els civils en conflictes violents mitjançant estratègies desarmades, construir la pau colze a colze amb les comunitats locals i defensar l'adopció més àmplia d'aquests enfocaments per salvaguardar la vida humana i la dignitat. Forces de Pau NoViolentes contribueix a una cultura de pau mundial en la qual els conflictes dins i entre comunitats i països es gestionin amb mitjans noviolents.*

Som molt lluny de poder aconseguir aquesta missió en tots els conflictes violents, perquè la majoria d'estats i de la ciutadania continuen creient que les armes i els exèrcits són l'únic mitjà per defensar-se legítimament d'agressions o per defensar els seus ideals, interessos, estils de vida... I per això, molta gent continua pagant impostos en nom de la pau per enfortir la “defensa i seguretat militar violenta”, sense dedicar recursos a construir sistemes de “defensa i seguretat civil noviolenta”. De fet, per aquests nous sistemes caldrien molts menys recursos que els dedicats a la defensa militar, provocarien menys danys i oferirien una seguretat humana més efectiva.

No pot ser que davant d'una guerra més, per falta d'una alternativa organitzada de defensa civil noviolenta, la població hagi de triar només entre **recolzar la guerra** (amb més armes, més soldats, més destrucció, més morts, més pressupostos...) o **aturar la guerra** (amb més manifestacions antimilitaristes i pel desarmament, més crides al diàleg, més anàlisis sobre les causes de la guerra...).

En els darrers cent anys hi ha prou experiències, estudis i propostes arreu del món per posar les bases d'un **sistema de Defensa Civil Noviolenta** com alternativa a la defensa militar violenta. Si obtenim l'aportació i la implicació ciutadana necessàries, volem plantejar com podria ser un **sistema de Defensa Civil Noviolenta Catalana**, tant en la fase actual, com en el cas d'esdevenir un estat independent.

Aquest és un conte que sorgí l'estiu del 2004 a Arbúcies amb motiu de la **Marxa per la Cultura de la Pau**. En aquest poble tenen l'arbre de la Llibertat al bell mig de la plaça, i allà, sota l'arbre, s'hi va aplegar molta gent, una gran part de la qual era mainada d'arreu del món, que no parava quieta. Com en cada poble havia d'explicar alguna cosa sobre aquella Marxa, vaig inventar i explicar aquest conte.

En aquest dramàtic moment en què hem pres consciència que la trentena de guerres al món, com la d'Ucraïna, provoquen sofriments atroços i evitables en milions de persones, un amic ha volgut rescatar i escampar aquest conte per recordar-nos a petits i grans, que els habitants del planeta blau o ens organitzem per aturar les guerres o aquestes ens faran desaparèixer com a espècie.

Si vols agrair l'obsequi d'aquest conte pots contribuir a enfortir iniciatives de forces de pau, de resistència i de defensa civils noviolentes. Trobaràs com fer-ho a:

www.elplanetadelfoc.cat